

A vandálok arca

Nyílt levél Demszky Gábornak a Churchill-szobor festékel való bekenéséről

LOVAS ISTVÁN

Demszky!

A Városligetben nemrég felavatott Churchill-szobor festékel való bekenésével kapcsolatban kijelentetted – és most a Népszabadság erről szóló híradását idézem –, „a vandálok a demokrácia szellemiségét sértették meg, és a szabad világ iránt elkötelezett polgárokat csapták arcul”.

Jobban örülnék, ha ezután csak a magad nevében beszélnél. Főleg olyanként – mint párttársaid –, akik, mint te, leninistaként kezdtek (egykori harcosan bolshevik szempontú dolgozatod a Szabó Ervin könyvtáron keresztül közkinccs), majd, bucskázva egyet, reformista marxisták, majd, ismét bukfacezve, balliberálisok lettek. Valójában a nemzet iránt éppen olyan totálisan érzéketlen neoliberaisok, mint amikor még internacionalista mezben fociztatok.

Amikor te Lenin keménységét hiányoltad, itt már akkor is nagyon sokan Churchillt szerették és olvastuk. Abban a bolszevista rendszerben, amelynek szeretetében felnőtél.

Mint az azonos mérce híve, fel kell hívnom a figyelmedet arra, hogy Churchill esetében sem étvágygerjesztő azoknak alkalmazni kettős mércét, akik mindenki másban egyetlen írása miatt nem bocsátanak meg neki soha, és nem teszik lehetővé a véleményváltoztatás szabadságát. Hirtelenjében Varga Domokos György jut eszembe, akinek 1990-ben a Népszabadságban a zsidók önkorlátozásáról írt cikkét döröglik az utóbbi 13 évben minden alkalommal az orra alá a rasszista kéréseket, noha szegény azóta is úgy érzi, vezekelnie kell érte. Nem kellene. Hiszen az emberek egyenlők. És ha Máraínak vagy Churchillnek nem vetitek a szemére „eltévelyedéseit”, akkor senki másnak ne vessétek.

Hadd jelentsem ki gyorsan: teljes mértékben tiszteltem Churchillt, aki – ellentétben veled – konzervatív volt. Ami nem jelent azt, hogy nem találok hibásnak számos dologban. Azt azonban nem érzem, hogy a szobron ejtett folt engem arcul csapott volna. Hiszen a szememben az a folt azt érzékelteti, hogy Roosevelttel együtt Churchill is szövetségre lépett a XX. század Mao Ce-tung után legnagyobb gyilkosával, Sztálinnal, és Magyarországot (hogy te is értsd: az a terület, ahol 25 milliós terepjárókkal furikázol adófizetők által fedezett benzinnel) gyakorlatilag feláldozta neki. E folt szememben azt is jelképezi, hogy Churchill is támogatta a német városok polgári lakosának terrorbombázását a második vi-

lágháború végén. Az 1944 őszén a Budapestet bombázó angolszász légierő vadászpilótái pedig azzal szórakoztak, hogy – mint ők mondták – kacsavadászatot rendeztek a nagykorúton szaladgáló civilikre. Nicolai Tolstoy emlékeztető könyvében pedig azt írja le, miként adták át a britek a fogságba ejtett szovjet hadifoglyokat a szovjeteknek annak ellenére, hogy a szovjet hadifoglyok közül nem egy a britek szeme láttára követett el öngyilkosságot, mert – Churchilllel ellentétben – ők ismerték azt a Sztálint, akinek tömeggyilkossága méreteit nálunk az MSZP-s Krausz igyekezik relativizálni anélkül, hogy az egyéb relativizálások iránt rasszista sajtófalca felémelné szavát.

De hogy neked is kellemetlen legyen Churchill, idézni fogom. Churchillt illetően persze töletek a Varga-effektust ugyan nem várom, mert ismerlek titeket. Csak azért teszem, hogy minél többen átlássanak rajtatók, kiröhögjenek benneteket, téged és a széttört tojás leve ott csorogjon le igazi bőséget egyre inkább túlköröző vonásaidról.

Szóval a szabad világ iránt elkötelezett, éppen most arcul csapott polgárok által is elolvasható, 1907-ben megjelent Afrikai naplójában ez áll Churchill barátunktól: „a brit tiszt osztály (...) olyannyira felette áll a bugandáknak, mint amennyire Wells marslakói állnak fölöttünk”. Ehhez hozzá kell tennem, hogy Churchill a bugandákat Kelet-Afrika legértelmesebb törzsének tartotta. Demszky, ha te buganda lennél, miként vélekednél?

Ugyanebben a naplóban a kenyai kujukról azt írta, hogy ők „oktatásra alkalmatlanok”, noha „léha és csintalan gyerekek”. Az afrikaiak általában „kevésbé kegyetlen állatok”, ha ruhát vesznek magukra. Amit Churchill öltönyben és nudistaként egyforma SZDSZ-esről nem írta le, ha élne.

14 évvel később Churchill már gyarmatügyi miniszter lett. Ebben a minőségében figyelmeztetted arra, hogy „Az indiaiak Kelet-Afrikában általában igen alacsonyrendű kulfajta, és az a gondolat, hogy az európaiakkal kellene őket egyenrangúvá tenni, egész brit kelet-afrikaserte minden fehér embert felháborít”. Churchill szerint az indiaiak „a világ legállatiasabb népe a németek mellett”. Azért valld be: e mondat miatt ma Schröder és Vadzspaji lemondaná esetleges cornwalli vakációját, ugye?

Churchill, a demokraták barátja, 1943-ban, a bengáli éhínség idején megnyugtatta Leo Ameryt, az Indiáért felelős államminisztert, hogy ne tartson kipusztulásuktól, mert az indiaiak „szaporák, mint a nyulak”. Mondd, Demszky, Churchill jövőbe látó volt?

Churchillnél ez, sőt az EU-genetikai filozofálás nem volt új. Sőt! Következteségét dicséri, hogy 1906-ban is már rasszista tanokat vallott a szaporulat tárgyában: „A gyengeelmű és idióta osztályok természetellenes és gyors növekedése, amelyhez hozzáadódik még a szorgos, energikus és felsőbbrendű fajtak szaporulatának folyamatos csökkenése, nemzeti és faji veszélyt jelent, amelyet lehetetlen eltúlozni. Így érzem, hogy az a forrás, amelyből ez az örült folyam táplálkozik, még az idén elapasztható”. Húúú, Demszky! Nem semmi, mi?

A jó Churchill egyébiránt még gyakorlati lépéseket is tett: utasítást adott a kényszersterilizálásra, ígéretet adva a klienseknek, hogy „egyszeri sebészi beavatkozást követően szabadon élhetnek anélkül, hogy másokat túlságosan zavarnának”. I love Churchill, like you, Demszky (szeretem Churchillt, mint te).

Amit Churchill 1908 januárjában a Liberális klubban mondott, azt, úgy érzem, igazán értékelni fogod, mint volt marxistából átvedlett buzgó, feltétlen Churchill-imádóvá vedlett neofita: „Ha a brit nép nagy birodalmat akar és azt, hogy a valódi dicsőség sugara érje, akkor egy uralkodó fajnak kell hordoznia a terhet.”

1942-ben pedig így kommentálta azt a tényt, hogy egy fekete tiszt is megfordult egy olyan étteremben, amelyben fehér amerikai tisztek voltak a törzsvendégek: „Sebaj: ha a vállára akaszt egy bendzsót, azt hiszik, a zenekar tagja”. Úgy elképzelem Petőt, Konrádot, valamelyik Eörsit, Harasztit vagy Kenedit bendzsóval a vállán, egy fehér, „only for whites”, amerikai tiszti kaszínóban '42-ben...

Sir Winston imádta a háború látványát. Mint az 1898-as omdurmani csatáét, amelyben 48 brit és 11 ezer (nem sajtóhiba) szudáni esett el. Így emlékezett meg róla: „Ez volt az utolsó szem a konfliktusoknak abban a láncában, amelyek vibráló és fényes szépséggel ruházták fel a háborút (...) Természetesen győztünk. Természetesen lekasztoltuk őket (...) Olyan izgalmas volt. Nem olyan, mint a világháború. Senki sem számolt azzal, hogy eleshet (...) A résztvevők nagy többsége számára (...) azok a régi, könnyű szívű napok csak egy sporteseményt jelentettek egy fényes játékban.”

Azt is le kell szögezni, hogy a történelemben először nem Irakban használták mérgező gázt a civil lakosság ellen, és nem Szaddám Huszein, hanem hatvan évvel korábban a brit gyarmatosítók. Az ötlet leglelkesebb támogatója maga Churchill volt. 1945 után pedig azt javasolta, hogy a királyság újonnan kifejlesztendő atombombáját használják fel a gyarmatokon lázongó zsinések ellen.

Kész szerencse az is, hogy Churchill kifejtette a véleményét a Közép-Kelet engesztelhetetlen két ellenfeléről, a palesztinokról és a zsidókról is.

A palesztinokról ezt írta, mielőtt a magyar polgárokat arcul csapta volna a szobrára került festékfolt:

„Nem értek egyet azzal, hogy a kutyának joga lenne az óljához, még akkor sem, ha már régóta lakik benne. Nem ismerem el ezt a jogát. Tehát azt sem ismerem el például, hogy igazságtalanság érte volna a rézbőrű indiánokat Amerikában vagy a feketéket Ausztráliában. Nem ismerem el, hogy ezeket az embereket igazságtalanság érte volna – egyszerűen azért, mert a faj, amely odament és elvette a helyüket, egy erősebb, magasabbrendű faj volt.” Hát ha én azon arizonai navajo származék lennék, aki még megmaradt, hogy a turistáknak produkálja magát, a fenekem verdesném a földhöz örömben az ilyen szövegek olvas-tán, Demszky.

A zsidókat – ezt különösen élvezed majd – az Illustrated Sunday Herald című brit lap 1920. február 8-i számában az alábbiak szerint osztotta fel: „jó és rossz zsidók”, „nacionalista zsidók”, „internacionalista zsidók”, „terrorista zsidók”. Majd körvonalazta a „lojális zsidók kötelességét”. Tépelődöm, Demszky, hogy melyiket idézzem a sok gyöngyszemből, és hogy te melyik kategória olvastán csettintnél elismerően. De talán kezdjük az internacionalistákkal. *„E baljós konföderáció tagjainak (...) majd mindegyike elhagyta apái hitét és kiúzta gondolatvilágából a másvilág valamennyi szellemi reménységét. A zsidók között ez a mozgalom nem új. Spartacus-Weishaupttól Karl Marxig, Trockijig (Oroszország), Kun Béláig (Magyarország), Rosa Luxemburgig (Németország) és Emma Goldmanig (Egyesült Államok) a civilizáció megdöntésére és a társadalomnak a fékezett fejlődés, az irigy rosszindulat és a lehetetlen egyenlőség alapján történő létrehozására szőtt evilági összeesküvés folyamatosan terebélyesedik.”* Miket kapott volna ez a ti sajtótoktól! Még hogy hitt az internacionalista zsidók összeesküvésében!

A terrorista zsidókról írt rész lényege, hogy a szovjet bolsevik párt tele van zsidó vezetővel, de ez vonatkozik a rövid életű magyarországi, sőt a bajor tanácsköztársaságra is. Az ilyenfajta zsidókról szóló szakasz zárómondata: *„Noha mindezen országban számos olyan nem zsidó is él, aki pontosan olyan aljas, mint a zsidó forradalmárok közül a legrosszabb, az utóbbiak által a teljes lakosságban elfoglalt arányukhoz képest játszott szerep megdöbbenítő”.* Again, I love Churchill, like you, Demszky.

Mivel te is nagy Sulinet-barát vagy, vagyis az internetes hozzáférés híve, hadd propagáljam a teljes elemzés hozzáféréseinek internetes címét az unatkozó sulineteseknek egy kis vérpezsdítés céljából: corax.org/revisionism/documents/19200208churchill.html, hogy elvonjam a figyelmüket a „Való Világtól”. ■